

Olympische Spelen

- zijn we dan goden op hun berg? -

1. hinkelspel

- voor Luc, de leraar -

tel onze dagen op aarde:
wat streepjes in een stippellijn

het lijkt of een nevel dal en rivier
omhelst en uitveegt zoals dodelijke
minnaars doen en wij hinkelen
van stapsteen naar stapsteen,
vermoeden een oever

hij moet er zijn: soms hoor je
ergens het loeien van een brulaap,
de afbakening, soms een vogel
met dezelfde noodzaak – noden
hebben schone of boze tonen

soms wipt een vis uit het water
en we weten: ik ben in leven
bij levende wezens en geen die
dit weet is ooit volkomen alleen

we bewegen over stippen en streepjes
langs een booglijn, een spiraal:
ze boort zich in het donker
onder en boven, door de dichtere
nevel ginds voor ons uit

we hinkelen als kinderen – daar hoort
een liedje bij, geleerd van vogels,
een brulziek aftelrijm dag na dag:
het gaat over hoofden hard als een
kakkerlak, bloed en het weke van vlees

zing het en hinkel, wel met onzekere lach
maar nooit blijvend verlamd door vrees

2. dobbelspel

we hebben de aarde verward
zie de ribes bloeit in maart
de nacht rukt woedend
aan de daken

hoor de vogels, hun verliefde fluiten,
ze schuilen bij plotse sneeuw:
wie weet zijn plaats nog op aarde,
zeeën overrumpelen bloemen en beemden

we brengen de aarde in de war,
gooien seizoenen als teerlingen
door elkaar: hoeveel ogen tel je
vandaag, hoeveel blinde stenen

rivieren werden verlegd, valleien
gedempt als kelders van burchten
in puin, bomen ontvlamden als
toortsen, modderstromen stropen
het rijstveld van zijn berg

we hebben de aarde verward,
joegen woestijnzand over weiland,
dorpen vluchtten naar de stad,
stikken onder een bruine deken

we brachten de aarde in verwarring,
goiden seizoenen als dobbelstenen:
zie de meidoorn bloeit in maart,
de nacht wreekt zich op de daken

we dobbelen: ogen vloeien over,
lopen leeg, zijn we het ademen moe
dat we aan de aarde verzaken?

Staf De Wilde, Lappersfort Poets Society, www.ggf.be